

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 04, 2017

Nummer 4, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:117](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:118](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:115](#) 31-01-2017

RECHTSPRAAK

Het hof dient zijn oordeel dat het bewezenverklaarde te kwalificeren is als ‘handelen in strijd met artikel 13, eerste lid, van de Wet wapens en munitie’ nader te motiveren, nu het kennelijk heeft geoordeeld dat het speelgoedpistool niet kan worden aangemerkt als speelgoedvoorwerp in de zin van Richtlijn 2009/48/EG, zodat de in artikel 3 aanhef en onder a RWM vermelde uitzondering zich niet voordoet.

Het middel klaagt dat het hof ten aanzien van het onder 3 bewezenverklaarde voorhanden hebben en dragen van een sprekend op een vuurwapen gelijkend speelgoedpistool, welk feit het heeft gekwalificeerd als handelen in strijd met artikel 13 lid 1 Wet wapens en munitie (WWM), ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd dit voorwerp niet heeft aangemerkt als een speelgoedvoorwerp dat valt onder de in artikel 3 aanhef en onder a Regeling wapens en munitie (RWM) bedoelde uitzondering.

Uit de onder 2.2.3 weergegeven overwegingen blijkt dat het hof is uitgegaan van de (hiervoor weergegeven) tekst van artikel 3 RWM, zoals deze met ingang van 2 juli 2014 luidt (Regeling van de Minister van Veiligheid en Justitie van 25 juni 2014, nr. 528911, *Stcrt.* 2014, 18098). In de voordien geldende tekst was de uitzondering van speelgoedvoorwerpen als bedoeld in de Richtlijn 2009/48/EG nog niet opgenomen. Nu de formulering van de hier aan de orde zijnde bepalingen van de Richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is, kan de verdediging zich in haar verweer vanaf het verstrijken van de in artikel 54 van de Richtlijn genoemde datum 20 juli 2011 op het in de Richtlijn bepaalde beroepen en heeft het hof de zaak terecht beoordeeld met inachtneming van de aan de Richtlijn verbonden consequenties met betrekking tot speelgoedvoorwerpen als bedoeld in de Richtlijn.

De in artikel 3 aanhef en onder a RWM bedoelde uitzondering voor speelgoedvoorwerpen doet zich ingevolge artikel 2 lid 1 van de Richtlijn in verbinding met Bijlage I bij de Richtlijn alleen dan niet voor als het gaat om de producten die in die bijlage zijn genoemd, waaronder de in de bijlage onder 2 omschreven imitaties van echte vuurwapens voor verzamelaars van 14 jaar en ouder.

Door het bewezenverklaarde te kwalificeren als 'handelen in strijd met artikel 13, eerste lid, van de Wet wapens en munitie' heeft het hof kennelijk geoordeeld dat het desbetreffende klappertjesspelgoedpistool geldt als een wapen als bedoeld in artikel 2 lid 1 aanhef en onder 7° bij Categorie I WWM en dat dit voorwerp niet kan worden aangemerkt als speelgoedvoorwerp als bedoeld in Richtlijn 2009/48/EG, zodat de in artikel 3 aanhef en onder a RWM vermelde uitzondering zich niet voordoet.

Dit oordeel is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. Uit de bewijsmiddelen noch uit de onder 2.2.3 weergegeven overwegingen kan worden afgeleid dat en waarom het bewuste klappertjesspelgoedpistool niet moet worden beschouwd als speelgoed in de zin van de Richtlijn.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:115

Zaaknummer: 15/04214

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 13 WWM

RECHTSPRAAK

Het hof had wegens het belang van het recht van de verdachte op verdediging, in de onverklaarde afwezigheid van de raadvrouw, de afwijzing van het telefonische aanhoudingsverzoek met redenen behoren te omkleden.

Advocaat-generaal W.H. Vellinga heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt onder meer dat het hof heeft verzuimd gemotiveerd te beslissen op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Blijkens voormeld proces-verbaal is vervolgens verstek verleend tegen de niet-verschenen verdachte, heeft het onderzoek ter terechtzitting plaatsgevonden en is het gesloten. Onmiddellijk na de sluiting van het onderzoek is het hiervoor vermelde arrest uitgesproken.

Klaarblijkelijk heeft het hof met het oog op het belang van het recht van de verdachte op verdediging in de onverklaarde afwezigheid van de raadvrouw aanleiding gevonden door de griffier te laten onderzoeken of zij op de hoogte was van dag en tijdstip van de terechtzitting in hoger beroep en is in dat kader door de secretaresse van de raadvrouw de reden voor het niet-verschijnen medegedeeld met daaraan gekoppeld het verzoek de zaak voor onbepaalde tijd aan te houden.

Uit de omstandigheid dat tegen de niet-verschenen verdachte verstek is verleend en met de behandeling van de zaak is voortgegaan, moet worden afgeleid dat het hof het verzoek tot aanhouding van de behandeling heeft afgewezen. Met het oog op voormeld belang van het recht op verdediging en gelet op hetgeen hiervoor is weergegeven, had het hof die afwijzing met redenen behoren te omkleden. Voor zover het middel klaagt over het ontbreken van die motivering, is het gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:118

Zaaknummer: 15/02567

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, V. van den Brink, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 328 Sv en 331 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad herhaalt dat een conservatoir beslag in de zin van artikel 94a Sv er niet aan in de weg staat dat een voorwerp verbeurd wordt verklaard.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering tot verbeurdverklaring van een geldbedrag van € 2.127.117,70 heeft afgewezen.

Voor verbeurdverklaring als bedoeld in artikel 33a Sr is niet nodig dat op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het voorwerp waarvan de verbeurdverklaring wordt uitgesproken. Ingevolge artikel 34 Sr zal in zo'n geval het voorwerp moeten worden uitgeleverd of de geschatte waarde daarvan moeten worden betaald. Voor uitlevering zal de verdachte, indien op hetzelfde voorwerp een ander dan het in artikel 94 Sv vermelde beslag is gelegd, afhankelijk zijn van de medewerking van de beslaglegger. Een conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a Sv staat derhalve niet eraan in de weg dat een voorwerp wordt verbeurd verklaard. Een andersluidende opvatting zou ook tot het onaanvaardbare resultaat leiden dat de strafrechter door een beslaglegger in zijn sanctiemogelijkheden wordt beperkt (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3689, NJ 2016/62).

Het oordeel van het hof zoals weergegeven onder 3.2, is derhalve onjuist.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, de beslissingen omtrent de in beslag genomen voorwerpen daaronder begrepen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:117

Zaaknummer: 16/01434

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: W.J. Ausma

Wetsartikelen: 94a Sv en 33a Sr